

Papp Dorottya

Egyperces történetek

Múzeum

Kellően felkészültnek kell lenni lelkiileg egy múzeum látogatásához, mert bármi megtörténhet a kiállítóterben. Ha felkészültünk, és beléptünk a terembe, köszönni kell a képeknek, hogy ők is felkészülhessenek rád. Ezután meg lehet közelíteni az első képet, de csakis szigorúan messziről, mert az össze-rendezett állapotot csak teljes egészében, messziről lehet megcsodálni. Vagy ha épp ellenkezője történt, megijeszt a kép, akkor még mielőtt a hálóját emlékeidbe ágyazza, pillantásunkat átvihetjük egy lépéssel a másik képre, amitől reményeink szerint, rendbe jövünk. Ha a második kép is megijeszt, akkor gyors léptekkel, hunyorgó szemmel körbe kell járni a termet, majd elhagyni azt, ezzel tudtukra adva, hogy a kíváncsiság és a remény erősebb az ijesztgetésnél. Ha szerencsénk van, és kellő ámulatba esünk már az első képtől, akkor abban a pillanatban lépünk tovább, melyben már nem tudunk többet lélegezni a látványból, kifújuk és lépünk. Majd újra, a további kép elé állunk, levegőt veszünk, és ez alatt az idő alatt úszkálhatunk a képben, a kellő távolságról ugorva a képbe. Majd lépni kell, kifújni a levegőt. És ismét úszni, ugrani. Tovább, tovább, tovább.

Az idő

Gyöngyökben lehet mérni az időt. Egy gyöngy, egy másodperc. Az, hogy kinek mennyi van, attól függ, mennyit bír elviselni. Valakinek nagyon kevés gyöngye van, mert nehezen tud megbékélni pillanataival és inkább elmenekül. De annak, akinek sok gyöngye van, azt úgy hívjuk, Pill király, mert a jelen pillangói egy-egy gyönggyel repdesnek körülötte.

Az Élet pergő Albuma

Az egy-két órás események hatása kis emlékkockákban teljesedik ki. Bejárják az egész testet, majd bőrünkön átszivároga és azon túl, a ruhánk felületére is kimerészkednek. Így ezekkel a kis emlékképekkel ruhánkon, közlekedünk egymás között az utcán. Szerencsére nem elvehetőek ezek a képek, és mikor egy újabb eseménybe lépünk be, vagy hatással lesz ránk újból valami, akkor újabb kis képek keletkeznek. Ez addig ismétlődik, míg le nem pihenünk. A pihenés előtt a képeket egy nagy képes albumba érdemes elhelyezni a ruháról.

Ufó

Négy fiú pihent egy nyári éjszakán egy park fűvén. A csillagokba merültek. Majd egyszer csak gyökerek kezdtek kinőni belőlük, földbe ágyazottan, és elkezdtek nőni, mint a fák. Önmaguk voltak a fák koronái. A nagy ijedelemben észrevették a felettük himbálózó fehér fényességet, és már tudták, hogy egy földönkívülit látnak. Kinyújtott karral, tovább nőttek. Addig, míg a fényes pont elé értek, majd visszahúzták kezüket a fényes test előtt. Ebben a pillanatban

egy hang szólalt meg. Ha a kíváncsiság hajtóerő, és gyökerei, hajtásai elérik az eget, akkor érintéskor még kíváncsibbnak kell lenni, sokkal jobban. De ti nem érdeklődtök olyan nagyon, inkább az ujjaitokat féltitek, így én elmegyek, mondta a fényes test. Sarkon fordult és eltűnt a hold mellett. A fiúk meg ott maradtak fent a magasban. És hajladoztak a szélben. Így ha parkban jár az ember és nagyon magas fákat lát, gondoljon a kíváncsi fiúkra, akik nem voltak elég jók az ufónak.

Ha valaki terhes

Egy pillangót lehet küldeni neki. Aki repülésével maga után egy szivárványt húz, amire, ha fáradt a terhes nő, leülhet, vagy nekidőlhet, megpihenhet rajta.

Betűk

Egy asszony a férje temetése után, a karosszékekben ülve horgolta a férje utolsó szavainak betűit. Amit még mondott neki és emlékezett rá, azokat mind felfűzte arra a fonálra, amelyen elindulva egymást megértették, beszéltek egymáshoz. Ez maradt neki. Ezt a fonalat őrizgette és erre fűzte fel azokat a régi mondatokat, amiket a férje neki mondott. Arra gondolt, hogy ruhát fog magának készíteni az elhangzott szavakból, hogy a nagy fájdalomában mindig emlékezzen rájuk. Az utcára is ebben a szövegruhában ment ki, az emberek nagyon furcsán nézték őt... Egyszer csak, mert szép nő volt, egy férfi került elébe. Nem engedte közelebb, de a férfinak nagyon tetszett a nő és szeretett volna megismerkedni vele. Beszédbe elegyedtek és valami folytán az, amit mondott a férfi, azok a mondatok a nő ruháján vibrálni kezdtek és eltűntek, mert ugyanolyan kedveseket mondott neki a férfi, mint a volt férje. Így a nő észre sem vette, de leomlott róla a szavak múlt ruhája és befogadóvá vált. A nő megkönnyebbülten sírni kezdett és mosolygott is közben. Azt mondta, hogy az élő szó sokkal fontosabb, mert az élet halad és nem maradhatunk a múltban.

Ha egy fiú elesik

Ha a térde megsérül az eséstől, úgy nyitott ablak elé kell vinni, majd az ablak felé kihessegetni a térdből a fájdalmakat. Ez a fájdalom a világűrbe felszáll és megsemmisül. Így a térd fölött a levegőbe, már szabadon rajzolhatunk virágokat. Jelezve, hogy szeretjük a lábunkat és a gyógyulási folyamat kezdődjön el.

Pihenés

A munkahelyi pihenés általában 5-10 perc, ez alatt az idő alatt kell teljesen felfrissülni. Ezt úgy tehetjük meg, hogy először is a levegőbe kell rajzolni egy szemüveget, majd fel kell venni, ezután ott teremhetünk egy tengerparton, ahol tündérek várakoznak ránk, akik egy tábor tűz felé kísérik bennünket. A tábor-tűznél könyvélményeink szereplői ülnek, kik dalolnak a kitartásról. Ezek a dalok gyümölcsökké gömbölyödnek a levegőben, amiket a tündérek összegyűjtve egy kosárba nekünk nyújtanak át búcsúzóul. Így visszatérve a munkahelyre, a szemüveg levétele után, a munka alatt, lehet falatozni a gyümölcsökből, ami átsegít a nehéz feladatokon és kitartunk a munka végéig.

Zene

Messzi emberek mély hangulatát felkapja a szél. És a tó partján álló lány habókos fürtjeibe fújja. A hajban a hangjegyek megpihennek. Majd dallammá összeállva hazakísérik a lányt. Ki a kandalló tűzfénye mellett, egy gitáron játsza le az élet dallamát.

Összetörve

A kép egy szobabelsőt mutat, egy lány látható a szobában, az tépi szét belülről a képet. A lány letép egy darabot a képi térből, ahol áll. Addig tépi, szaktíja fel a képi tér darabjait, míg csak a fehérség marad. Vagy a feketeség.

A cica

Volt egy cica, aki nem dorombolt, amikor megsimogatták. Először mindenki azt hitte, hogy azért, mert csak a gazdájának dorombol. De még a gazdájának sem dorombolt. Így a gazdája kezdett aggódni, hogy mi lehet az oka ennek. Lehet, hogy beteg a cica? Felszerelte mikrofonokkal és kamerákkal az otthonát. És figyelte a cicát. Sok nap és éjszaka így telt el anélkül, hogy hallotta volna dorombolni a féltve őrzött cicáját. Egyik nap azonban az ajtó nyitva maradt és a cica kiült az ajtó elé. Nem rohant el, csak ült az ajtó előtt, szívta a friss levegőt, majd lassan puha tappancaival lement az udvarra és szagolgatni kezdte a növényeket...

Halászháló

Balatoni nyaraláson voltunk, a parton ültünk, a nap és az újság szívta ki a hétköznapi feszültségünket bőrünkéből. Egy percem maradt, hogy rögzítsek egy jelenet, mely hirtelen a fa mögül bukkant elő. Egy nyolcéves kislány fodros kék ruhában, vállára támasztva egy halászhálót sétált el előttem. A rögzítés pillanatában még ott volt előttem, de utána egyre láthatatlanabbá változott. Bárátom belefelejtkezett olvasta a betűket, így mire kiadtam egy hangot, már tova is tűnt a látomás. Az LCD-n pedig a rögzített halászhálós kislány nem tűnt el, hanem rálépett a vízre és a hálót belemerítette a vízbe, majd mikor egy halat fogott, puszit adott neki és visszaengedte. Ez a kijelzőn még kétszer ismétlődött, majd felnéztem, de nem volt ott a valóságban. Visszanézve az LCD-re újból a lépés közepén merevítve volt a kislány. Furcsa, ejtettem ki a számon és felálltam, a vízparthoz mentem, és abba az irányba néztem, ahol eltűnni láttam. De csak egy csónakot láttam a vízen úszva halászhálót.

Vásárlás

Könyvesboltban voltam, és nézegettem a könyveket. Egy kortárs magyar író könyvét fogtam a kezembe, életrajz, pszichiátria, apácázárda és magány voltak felsorolva a hátoldalán. Letettem, mert nem érdekelt, közben megszólított egy fiú, hogy ő azt szeretné tudni, hogy hogy kell a kijáráshoz menni. Egy egyszerű zakót viselt, keverék inget, és nagy kék szemekkel, kérdéstől lebiggyesztett szájjal várt. Azt hiszem, csakis egy mód van, mondtam, de mire tovább jutottam volna a szavakkal, zizegni kezdett a levegő, és valaki nekem jött és a fiú eltűnt. Nem voltam valami jó hangulatban, mert a könyvek között szeretek nyugodtan időzni, így ez a két incidens eléggé megzavart. De megpróbálkoztam

nem foglalkozni vele, és nézelődtem tovább, kerestem az én ezt akartam, erre vagyok kíváncsi érzést. Így az sem tűnt fel először, hogy miközben nyúltam egy újabb könyv felé, a kezem megkettőződött és belőlem egy harmadik kéz a kortárs magyar író könyvét fogta meg. Ott álltam három karral, két könyvvel a kezemben, és nem tudtam eldönteni, hogy csak a meleg teszi, vagy hallucinálok. Egyik sem volt, valaki bennem ült, és újra elhangzott a merre van a kijárat? Ekkor arra lettem figyelmes, hogy a könyvkupac másik oldalán velem szemben áll egy nő és azt mondja, nekem címezve, hogy csak egy kijárat van, de ott ellenőrző készülék van, és ha ki akarok vinni egy könyvet, akkor fizetnem kell érte, csak úgy nem vihetek ki semmit. Nem értettem, majd harmadik kezemre pillantottam és az pont próbálta betuszkolni a táskámba a fiatal író könyvét. Én mondtam, hogy ezt nem én csinálom, de azt hiszem, nem voltam túl meggyőző, és a pénztár felé vezetett a nő. Úgyhogy kifizettem a könyvet és távoztam. Nagy meglepődésemre az utcán a könyvesbolt előtt ott volt a zakós fiú és nevetve mondta, hogy megtaláltam, köszi, csak azt nem értem még mindig, hogy miért kell még most is, 2089-ben is a könyvesboltokat egy tükörszobába elhelyezni, ahol alig lehet kitalálni.

Találkozás

Pont ahhoz ért a beszélgetés, mikor a partnerem hosszú monológba kezdett, kifejtve minden belé szorult gondolatát. Mögötte járókelők, egy forgalmas kávéház utcai teraszán voltunk. Látképembe éppen besétált egy férfi, aki a vele szembejövő férfitől tüzet kért, az a cigarettáját nyújtotta tűzként. Körbeforogtak. Nem is néztem ismerősöm szemébe ezalatt, de ő olyannyira belefelejtkezett a beszéde gesztikulációiba, hogy nem is vette észre, hogy a kelleténél hosszabb ideig marad távol arcától a pillantásom. A körbeforgás kimerevedett és a férfiak átváltozva ott álltak tógában, mint a római polgárok, zöld babérkoszorúval a fejükön, egy hullámhosszon a teljesség felé babérkoszorút cseréltek és intve egymásnak elbúcsúztak. Gondoltam, ilyen a férfiak szolidaritása egymás felé, szép sárga kezű szakmunkások csámcsogó feleségekkel a meglepődés színpadán talán mindennap átváltoznak valami régi-régi emlékké szokássá.

Buszsofőr

Kora reggel volt az iskola kezdete, tömeg a buszon, és a végállomástól még csak a 2. megállón volt túl a busz. Az utasok bambultak vagy zenét hallgattak, egyszóval semmi különös, utaztunk. Mikor a busz berobogott a reggeli dugóba, a sofőr megszólalt. Először mindenki azt hitte, a dugó idejét percben akarja kifejezni, így senki nem figyelt nagyon, csak dohogtak az emberek, hogy ismét elkésnek. A sofőr viszont azt mondta a mikrofonjába, hogy a balra látható épülettömb az amerikai hadsereg katonáinak állít emléket és díszes kapuja kőből készült, majd rátért arra, hogy a kőfaragás egészen szép munka, függetlenül attól, hogy kemény fizikai munka. Mindenki meglepődött és hallgattunk. Tovább beszélt, jobbra nézett és az elrobogó intercitról kezdett beszélni, a romantikus utazásairól, amikor ő még fiatal korában balatoni nyaralásokra ment és a fák koronáit figyelte, ahogy összeolvadnak az éggel. Egy éljen hangzott el hangosan a busz hátuljából. Mindenki ekkor előtört a nevetés és fel voltunk pörögve, hogy létezik a bambuláselhárító, dugófeledtető. Ezután vicceket me-

sélt a sofőr, és számomra ez az egész olyan volt, mint amikor a sárga madaram megszólalt a sötétben, a konyhában. Aznap este zenét hallgattunk a tv-ben és a konyhaajtó nyitva maradt, a hűtő tetején letakarva aludtak a kalitkában a madaraim, illetve én azt gondoltam, de egyszer csak megszólalt a Nelli a sötétben nagyon vidáman. Sárga hullámos papagáj volt nagy gombszemekkel. Kimentem hozzá, hogy megnézzem, mi történt, de csak nézett rám és nem értette, hogy mit nem értek azon, hogy ő válaszol a zenére és hogy ő hallja és hogy neki ez nagyon tetszik függetlenül attól, hogy le van takarva és aludnia kellene. Mosolyogtam, hogy egy kismadár is lehet boldog és ki is tudja fejezni. A sofőr Nellire emlékeztetett, a kalitkába zárt világra, ahol a boldogságot lehet közvetíteni, mikor elfogadjuk a helyzetet és fölé emelkedünk. Azt hiszem, repülni tanított minket az a buszsofőr, akinek nagyon hálásak voltunk, hogy nevetve szálltunk le a 45 perces dugó után.

Rajzóra

Vonal, árnyék, satír, radír, kontraszt és pillantások a modellre, ez az igazi élvezet az élőknek, gondolta Albert a drapéria mögül ki-kikandikálva. Milyen jó lenne ceruzát ragadni és a tiszta fehér rajzlapon kibontani a formát. Milyen rég volt, mikor én is ezt tettem. Körben a rajzpadokon fiatal művészelöltek ültek és szorgalmasan rögzítették a modell minden formáját. Albertet már nem érdekelt, hogy esetleg meglátják, a művészek háta mögé libgett figyelve, hogy alakul a kép. Különösen egy ifjú rajza ragadta meg, melyen a modell vékony vonalakkból volt felépítve és a teljes alakot rögzítette. Tehetséges a fiatal fiú, állapította meg Albert, és még ki sem gondolta igazán, mikor a fiú rajzába belebújt. Albert tudta, hogy ez az egyetlen esélye, hogy alakot öltson. Így a kisebb aránytalanságokkal, melyek most már az ő testén alakultak, nem foglalkozott. Bízott a fiú arányérképében, és türelmesen megvárta, míg minden testrésze szépen tónusosan ki lett dolgozva. Mikor a rajzórának vége lett, ő is be lett fejezve. Szép, kecses mozdulattal állt a dobogón és arányos, fiatal testű férfi lett Albertból a papíron. A rajzokat a falnak támasztották az óra végén, mindenki elhagyta a termet. Ceruzák, festékek voltak otthagynva a rajzpadokon. Másnap újból reggel kezdődött a rajzóra, de nem lehetett belépni rendesen a terembe, mert mindenki látni akarta a szoba közepén fekvő nagy képet, tolongás volt, épphogy a kép szélét lehetett látni, amin egy üvegsúlyzó egyik vége egy gömbben végződött, a másik vége pedig egy kocka volt, ebben a fura átlátszó súlyzóba víz is volt rajzolva. Közelebb lépve, belül a vízen, egy kis csónakon egy rajzolt férfi ült, aki éppen próbált a csőből kijutva a kockába átkerülni. Fura, hangzott el mindenkitől, és a kérdés: „ki rajzolhatta?” Senki nem vállalta magára, de mindenkinek nagyon tetszett, így kiragasztották az ajtóval szemközti falra és alá azt írták, hogy **„Az érzelemtől a cselekvésig való utazás az élet.”**

A Cédrus Művészeti Alapítvány logójával jelzett oldalakon tavalyi pályázatainkon jelentkező szerzők műveit közöljük.